

מ"ת 22236/08/17 - מדינת ישראל נגד תומס כץ

בית משפט השלום בקריית שמונה

מ"ת 22236-08-17 מדינת ישראל נ' כץ

בפני	כב' השופט מורן מרגלית, סגן נשיא
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	תומס כץ

החלטה

רקע:

בפני דיון המשך בבקשת המשיב לעיין מחדש בתנאי שחרורו באופן שיתאפשר לו לחזור להתגורר בביתו בצפת, כך שיוכל להשתלב בהליך טיפולי בשירות המבחן ובלשכת הרווחה בעיר.

בקצרה ייאמר, כי עסקינן במשיב אשר הורשע ביום 4.11.18 במסגרת התיק העיקרי, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

בתיק דנן, הוגשו בשנה האחרונה מספר בקשות לביטול תנאי שחרורו של המשיב ולהחזרתו למגורים בעיר צפת, בקשות אשר נדחו פעם אחר פעם על-ידי בית משפט זה, אם כי ניתנו מספר לא מבוטל של הקלות בתנאים המגבילים בהם שווה המשיב בקיבוץ ברעם. דחיית בקשותיו של המשיב לשוב להתגורר בעיר צפת נעשתה על רקע המסוכנות הנשקפת ממנו למתלונן.

עם זאת, בהחלטתי מיום 31.1.19 התרתי למשיב להגיע לפגישות בעיר צפת בלשכת הרווחה או בשירות המבחן וזאת, בליווי ופיקוח צמוד של אחד המפקחים שבתיק ובנוסף, הוריתי על קבלת תסקיר מעצר לבחינת אפשרות חזרתו של המשיב להתגורר בעיר צפת.

להשלמת התמונה יצוין, כי כיום שווה המשיב במעצר בית לילי בלבד בקיבוץ ברעם, תוך שבמהלך שעות היממה הינו חופשי ללא פיקוח, אם כי נאסר עליו להיכנס לעיר צפת או ליצור כל קשר עם המתלונן.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקיר שרות המבחן, הגעתי למסקנה כי לא ניתן לקבל את הבקשה במתכונתה הנוכחית, שכן מסוכנות המשיב כלפי המתלון עדיין גבוהה וכי ניתן למצוא אלטרנטיבה אחרת לשילוב המשיב בהליך טיפולי מבלי לסכן את המתלון, ואנמק.

ייתכן וכתב כעת, עסקינן במשיב אשר הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירה של חבלה חמורה וזאת לאחר שבגין אירוע של מה בכך, תקף את המתלון בצורה קשה וגרם לו בין היתר לשברים מרובים בעצמות הפנים, המטומות וחבלות נוספות בראש, עד אשר נזקק המתלון לניתוח שחזור פה ולסת.

כאמור, המשיב לא לקח בשום שלב בתיק זה אחריות למעשיו, לא הביע חרטה וגם כיום אין בידי שירות המבחן כדי להצביע על כך כי המשיב הפנים את חומרת מעשיו. בנסיבות אלה, כמו גם בשים לב לאופיו האלים של האירוע בו הורשע המשיב והנזקים הקשים שנגרמו למתלון, הרי שמסוכנותו של המשיב נותרה לטעמי גבוהה.

חיזוק למסקנה זו בדבר מסוכנותו הגבוהה של המשיב ניתן ללמוד מכך שבמסגרת כל התסקירים שהוגשו בפרשה זו, הן בתיק המעצר והן בתיק העיקרי, הביע המתלון בצורה מפורשת בפני שירות המבחן את התנגדותו וחששו מפני חזרת המשיב למגורים בצפת ומהאפשרות להיתקלות מקרית בין השניים.

זאת ועוד, מלבד אירוע האלימות החמור בו נקט המשיב כלפי המתלון בתיק זה, הרי שתוך כדי ניהול התיק דנן, הורשע הוא בתיק אלימות אחר של בית משפט זה (ת"פ 16227-06-17 בפני כב' השופטת רות שפילברג כהן) ביום 21.5.18 ונדון לעונש מאסר על תנאי ופיצוי למתלון.

ודוק, תיק נוסף זה בו הורשע המשיב עוסק גם כן באירוע אלימות קשה במסגרתו תקף המשיב באגרופים מתלון אחר, יליד 1948, בעת שהמתינו השניים בסמוך לכספומט בעיר צפת, תוך שהוא גורם לו, בין היתר, לחבלה של ממש בדמות שבר בכף יד שמאל.

מכך למדים אנו, כי המשיב כבר הספיק בשתי הזדמנויות שונות בעיר צפת, לתקוף בצורה לא פשוטה שני מתלוננים שונים והכל בגין סיבות של מה בכך.

בנוסף, בתסקיר שירות המבחן שהונח בפניי מיום 24.2.19 נפלה שגגה של ממש, זאת בכל הנוגע לקביעה כי בין המשיב למתלון אין כל היכרות מוקדמת, כמו גם לחוסר ההתייחסות לעובדה החשובה כי המדובר בשני שכנים.

ויוער, במסגרת שמיעת התיק העיקרי התברר כי בין השניים היכרות מוקדמת, גם אם לא היכרות מעמיקה, ואף המדובר בשכנים המתגוררים האחד בסמוך לשני בעיר צפת.

סבורני, כי העובדה ששירות המבחן לא התייחס בתסקירו הנוכחי מיום 24.2.19 לעובדות מהותיות אלה, דהיינו, היות השניים שכנים אשר ביניהם גם היכרות מוקדמת, מפחית בצורה משמעותית מהמשקל שניתן לייחס להמלצה הסופית בתסקיר בדבר השבת המשיב לביתו.

לגישתי, החזרת המשיב למגורים בביתו בעיר צפת, משמעותה היתקלות כמעט יום יומית עם המתלונן או למצער, פוטנציאל גבוה לקיום היתקלות שכזו כמעט מידי יום.

לפיכך, גם אם יהא המשיב מפקח ומלווה על ידי אחד הערבים בתיק, עדיין יש במפגש שכזה לא רק כדי לסכן את המתלונן, אלא אף להוביל לפגיעה לא מבטלת בנפשו ובשלמות חייו.

עם כל ההבנה למצבו של המשיב ולטענות באת כוחו, הרי שאין זה מן הראוי כי דווקא המתלונן בתיק הוא זה אשר יצטרך "להתרחק" מן המשיב ומסביבת המגורים על לא עוול בכפו.

זאת ועוד, עינינו הרואות כי לאחרונה עלה בידי המשיב ומשפחתו ליצור קשר עם לשכת הרווחה בעיר צפת בשילוב עם שירות המבחן, זאת לאחר שבית משפט זה אפשר למשיב להגיע לפגישות טיפוליות בשירות המבחן ובלשכת הרווחה בעיר וזאת בליווי אחד המפקחים שאושרו בתיק. סבורני, כי פתרון שכזה יש בו כדי לשמור על בטחונו של המתלונן מחד ובנוסף, לאפשר למשיב להשתלב בהליך טיפולי, מאידך.

כאמור, אין בכוונתי לחסום את באת כוח המשיב מלהציג תכנית טיפולית עבור המשיב לצורך הצגתה בשלב הטיעונים לעונש במשפט ואולם, לעת הזו הליך טיפולי זה לא יכול את חזרת המשיב לביתו.

אעיר, כי במהלך הדיון בפניי ביום 3.3.19, לשאלתי, השיבה הסניגורית כי אינה מסכימה להחזרת המשיב לעיר צפת לתנאים של מעצר בית מלא, למעט יציאה לשירות המבחן, ללשכת הרווחה ולטיפולים רפואיים בליווי ופיקוח.

משכך, לאור כל הנימוקים אותם פירטתי לעיל, הרי שהיעתרות לבקשתה כיום, באופן שהמשיב יוכל להסתובב חופשי כל היום בעיר צפת, גם אם בליווי צמוד, יש בה משום הטלת סיכון לא סביר על הציבור בצפת בכלל ועל המתלונן בפרט.

בטרם סיום מצאתי לציין, כי במידה והיתה מוצעת חלופת מעצר קרובה יותר לעיר צפת, מאשר קיבוץ ברעם, כמו גם חלופה אחרת בתוך העיר צפת אך מרוחקת מן המתלונן, יתכן והיה מקום לקבל את הבקשה, ואולם זה איננו המצב. על כן, אני דוחה את הבקשה על כל רבדיה.

יחד עם זאת, הנני מתיר למשיב להגיע לפגישות בשירות המבחן או בלשכת הרווחה בעיר צפת וזאת לאחר קבלת הזמנה מראש ובליווי תמידי של אחד המפקחים שאושרו בתיק.

יתר תנאי השחרור יעמדו בעינם.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לצדדים ולשירות המבחן.

ניתנה היום, כ"ו אדר א' תשע"ט, 03 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.